

2024-07-07

”Det icke beställda porträttet” Envikens hembygdsgård 2024

Under juli och augusti 2024 ordnar Envikens Hembygdsförening och Dalarnas Konstförening en utställning på Hembygdsgården med målningar av den i Enviken födde konstnären Gunnar Allvar. I följande text beskrivs Gunnars uppväxt och hans liv som konstnär. En längre berättelse och ett femtiotal reproducerade målningar och grafiska blad finns i ”Min Bilderbok” som kan köpas på Hembygdsgårdens kafé. Ur boken är hämtat texter om hur han såg på sitt konstnärskap och några råd han gav till en grupp konstnärselever. Avslutningsvis bifogas några av de recensioner och kommentarer om Gunnar Allvars måleri som publicerats i tidningar i samband med separatutställningar och som förklarar rubriken på denna utställning nämligen ”Det icke beställda porträttet”.

Välkomna att läsa och titta!

Fyra konstnärer med koppling till Enviken

Under 1920-talet föddes eller växte upp i Enviken fyra pojkar som vid tidiga år kom att intressera sig för att teckna och måla. Med åren blev de nationellt etablerade konstnärer, Gunnar Allvar, Gösta Ehrenberg, Olle Hanspers och Yngve Svedlund. De ställde ut sina verk utomlands och i flertal städer i Sverige. För alla var kopplingarna till hembygden viktiga och alla hade välbesökta visningar i Enviken och Falun. Alla fyra har utfört årsgåvor åt Dalarnas Konstförenings medlemmar.

Nu hundra år efter konstnärernas födelse har Dalarnas Konstförening i samarbete med Envikens Hembygdsförening och bybor arrangerat utställningar på hembygdsgården; 2021 med grafik av Olle Hanspers, 2023 med grafik och teckningar m.m. av Yngve Svedlund och nu 2024 med målningar av Gunnar Allvar. Dalarnas Konstförening hoppas att framöver även kunna uppmärksamma den fjärde i Enviken födde konstnären Gösta Ehrenberg.

Gunnar Allvar med rötterna i Dalarna

Gunnar Allvar föddes 22 april 1922 i Övertänger. Hans mor Karolina Hjelm var uppvuxen i Dalstuga där både hennes mor och far hade skogsfinst ursprung. Fadern Martin var från Västergötland, son i ett knekthem i Forshem. De träffades när Martin arbetade vid bygget av kraftverksdammen i Övertänger. Karolina och systemen Elsa lagade mat och kaffe åt byggarbetarna i en kaffestuga nära arbetsplatsen. Strax efter att Gunnar fötts 1922 blev arbetet på dammen klart och den lilla familjen flyttade till kusten utanför Gävle. Martin tog anställning som rallare vid bygget av ostkustbanan och familjen flyttade successivt med järnvägsbygget norrut mot Härnösand. Framme i Härnösand drabbades Martin av diabetes och med stöd av en penninginsamling bland arbetarna flyttade familjen 1930 ner till Juniskär utanför Sundsvall och Martin kunde få vård på Sundsvalls lasarett. Läkaren Doktor Åkerblom hade diabetes och prövade på sig själv den då alldeles nya insulinbehandlingen. Han vårdade sin patient Martin så att denne kunde leva vidare till 80-årsåldern.

I Juniskär bodde Waldemar Berg som var utbildad bildkonstnär från Althin´s målarskola i Stockholm. Waldemar fick i Gunnar en åttaårig elev och föräldrarna fick spara pengar för att köpa målarduk och färger till sin son. Gunnar har berättat att fadern och grannar i byn fick ställa upp som modell. Familjen flyttade 1932 tillbaka till Härnösand där Gunnar sedan slutförde folkskolan och började arbeta. Modern Karolina återsåg aldrig Dalstuga men brevväxlade flitigt med sin mor Kristina Hjelm och syskonen, så hon visste väl vad som hände dessa och vad som tilldrog sig i byn.

Under senare år har på auktion i Sundsvall sålts målningar signerade av Gunnar Allvar 1936, förmodligen sålda för någon krona av en då fjortonårig konstnärselev. Då hade han redan under flera år hunnit förkovra sig i måleriets problem. Med lön från ett bokbinderi i Härnösand kunde Gunnar köpa en cykel och somrarna 1938, 1939 och 1940 cykla de 30

milen ner till släkten i Övertänger och Dalstuga. Han fick träffa sin mormor, morbröderna Johan och Kalle Hjelm och flera mostrar och kusiner. Det är säkert så att Gunnar dessa somrar mötte en hembygd som han hade saknat under åren med ständiga uppbrott längs järnvägsbygget. Rykten om Gunnars konstintresse hade redan spridits till släkten i Dalarna och kusiner frågade hur det skulle gå med Gunnars fortsatta konstnärskap, han var ju i deras ögon en ny Carl Larsson eller Anders Zorn.

Om konstutbildningen

Gunnar flyttade 1941 från Härnösand ner till Stockholm. Han började studera vid Tekniska skolan, deltog i kvällskurser på Otte Skölds målarskola och arbetade på bokbinderi för att få ihop pengar för mat, hyra och konstskola. Åren 1945 - 1948 gick han sedan på Otte Skölds målarskola. Formellt slutade Otte Sköld på skolan för andra uppdrag men han visade sig ofta på skolan och stöttade eleverna med både målartekniskt stöd och råd kring konstnärskapet. Under krigsåren kom flera flyktingar från kriget till Stockholm, gick på konstskolor och bidrog med internationella impulser till eleverna som då inte hade möjlighet att resa utomlands.

Gunnar träffade Viola som hade kommit ner till Stockholm från hemorten Umeå, även hon med konstnär ambitioner. Som nygifta bosatte de sig i en omodern lägenhet på Bastugatan på Södermalm. Viola utvecklade även hon sitt konstnärskap och arbetade de första åren mycket med pastellfärger för att senare övergå till oljemåleri och grafik.

Studieresor

Efter freden 1945 kunde många konststuderande och även äldre konstnärer återigen börja resa till Paris och göra konstresor till Italien och andra länder. Gunnar och Viola reste till Paris 1947 och gjorde en längre Italienresa 1948. Bland eleverna på konstskolorna växte även intresset att åka till Lappland och måla i björkskogarna längs malmbanan. Det första målarperioden för Gunnar och Viola i fjällvärlden blev 1949. Gunnar fick senare det 1959 nyinrättade Kirunastipendiet vilket innebar en längre vistelse i Abisko. Familjen bodde i Abisko under flera somrar på 1960-talet och landskapet kom att betyda mycket i parets konstnärliga utveckling.

Gunnar var en av de två konstnärer som 1955 och 1956 tilldelades Ester Lindahls resestipendium. Det var på den tiden tvåårigt och har delats ut sedan 1922 till yngre lovande bildkonstnärer, där den första stipendiaten var Gunnars lärare Otte Sköld. Bland de första decenniernas stipendiat märks flera som kommit att bli välkända konstnärer under svenskt 1900-tal. Det första stipendieåret reste Gunnar och Viola till dåtida Jugoslavien och Grekland, 1956 var målet Frankrike och Spanien. Dessa resor varade ett halvår vardera och Gunnar skrev flera reseberättelser till Svenska akademien. Upplevelserna under dessa resor kom att få betydelse för båda.

Livet som yrkesverksam konstnär

Gunnar Allvar ordnade från slutet av 1940-talet varje år flera separatutställningar såväl i Stockholm som i landsortsstäderna. Han deltog i den jurybedömda salongen "Unga tecknare" och i Liljevalchs konsthalls vårsalonger. I Dalarnas Konstförenings höstsalong DalaKonst deltog han sedan 1946 och har sammanlagt medverkat i dessa vid över 20 tillfällen. Gunnar har haft tre separatutställningar i Falu stads konsthall. Det går att följa dessa utställningar genom att de recenserades i dagstidningar, i många fall av kompetenta konstrecensenter. Gunnars klippbok innehåller på detta sätt över 130 recensioner i massmedia från separatutställningar och samlingsutställningar.

Gunnar Allvar och kollegan Hans Ekvall fick förslaget att ta över Otte Skölds målarskola men tackade nej efter långt övervägande. Han kom även 1971 i andra förslagsrummet som professor i måleri vid Konstakademien. Vid flera tillfällen undervisade han på konstkurser i Stockholm. Gunnar Allvar anslöt sig till den i Skåne bildade Arildgruppen och fick sommaren 1960 uppdraget att hålla en målerikurs i Arild. Gruppen ombildades senare till Konstnärernas Samarbetsorganisation (KSO) i vilken ett flertal av den tidens kända svenska bildkonstnärer ingick och som ordnade utställningar runt om i Sverige. Gunnar Allvar var även medlem i Grafiska sällskapet som ordnade många samlingsutställningar både i Sverige och internationellt. Han har här till gjort flertalet litografier som visats och sålts av Konstfrämjandet i Sverige där dess grundare Bror Ejve blev ett personligt stöd.

Gunnar och Viola köpte 1963 ett före detta ordenshus vid Dalälven nära Stora Skedvi. Detta kom att bli sommarbostad och ateljé ända in i slutet av 1990-talet. Nu kom målningarna att innehålla nya motiv från det grönskande landskapet längs älven.

Vintertid har Gunnar och Viola varje år bott i Stockholm och länge ingått i ateljéhusföreningar som vid Kungsträdgårdsgatan, Drottninggatan och under lång tid i före detta Stigbergets sjukhus vid Fjällgatan på Södermalm. De konstnärsgupper som där har bildats har på flera sätt kommit att stimulera konstnärernas utveckling oavsett deras arbetsteknik och uttrycksätt.

Om Gunnar Allvars konst

För att förstå Gunnars ambitioner med sin konst ges fortsättningsvis exempel på några av hans egna tankar om konstnärskapet. De är hämtade ur "Min Bilderbok" där inledningsvis finns en diskussion mellan honom och galleristen Hans Fries. Dessutom bifogas utdrag ur den inledning Gunnars gav till deltagare i en akvarellkurs i Abisko 1989. Efter dessa egna ord av Gunnar följer några recensioner i dagspressen i samband med utställningar.

Galleristen Hans Fries (HF) och Gunnar Allvar (GA) samtalar 1980 om några målningar som visades på Galleri Doktor Glas i Stockholm.

HF: De här porträtten som det finns många av nu är väldigt psykologiska. Dom vibrerar på ett särskilt sätt. Är det så att du identifierar dig med dem?

GA: Ja, jag uppfattar dem inte som lyckade annars, jag måste känna personen närvarande.

HF: Inte uppfattar du väl personerna som verkliga, men de har funnits alla eller hur?

GA: Ja de blir verkliga för mig. Det låter som någon primitiv föreställning eller metafysik. – Verkligheten är inte bara fysisk.

GA: Ja, på det sättet jag målar med tempera är det nog bara jag och några gubbar på 1300-talet som gör.

HF: På vilket sätt?

GA: Med så lite olja. Harts och kasein är huvudbeståndsdelarna, färgstoffet är det vanliga ur normalfärgserien. Det billigaste är jordfärgerna. Det finns numera också färdiga kaseinfärger på tub.

HF: Hur länge har du jobbat på detta vis?

GA: Det började jag experimentera med på femtiotalet. Dels sitter det väldigt bra och man kan lasera så fint. Färgerna ligger renare än oljefärgen som är glansig och slemmig.

HF: Instämmer, det är den här lite torra stoffkaraktären.

GA: Och sedan fernissar jag med gelatin för att säkra färgen som ibland ligger för torr. Jag brukar fernissa två gånger med alunblandad gelatinlösning. Om man vill kan man sedan stryka med vanlig slutfernissa om man vill ha glans. Den sänker då inte färgen.

HF: Var har du lärt dig detta?

GA: Den förste som gav mig tipset var Nisse Zetterberg. Egentligen skall man ha formalin mellan skikten. Men min metod med alun fungerar bra som härdning. Jag sprejar och blåser

på fernissan för att inte skada skikten. I boken om målarkonsten av Cennino Cennini står det mycket om temperatekniken. Oljemåleriet var en uppfinning av holländarna som förenade den med temperatekniken vilken även var Giotto's.

HF: Man tolkar alltid in något i bilden, i varje fall jag. Själv skulle jag påstå att bilden har något med fantasin att göra.

GA: Jag tror inte att en målare fantiserar på samma sätt som författare. Det var en konstnär på Moderna Muséet som visade böcker och målningar med datum och timmar. Jag tror inte att en målare fungerar så att han vet vilken dag det var, utan det är en syntes av många dagar och upplevelser. "Man skall inte vara medveten och tänka ut allt", sade Otte till mig. När jag bestämmer mig för att göra något och planerar det blir det dåligt. Det skall liksom flyta. En som spelar musik tänker inte på fingrarna utan det sker automatiskt. Och inte vet man hur ett instrument låter innan man satt stråken till. "Intuition är all handlings moder", för att citera en filosof.

HF: Liksom bonden har dina människor något slutet över sig.

GA: Det är som att stämma ett instrument. Den inåtvända attityden passar mig. En annorlunda blick än denna hoppar ur och skulle inte passa. Det skulle bara bli en målning som man ser på i förbigående. Mina bilder är meditativa och bundna till mediet. Porträtten skall leva i den atmosfär som är bildens och då måste de vara stämda i rätt känsloläge. Det som stör kontemplerationen passar inte in i mitt måleri.

HF: Ja, de flesta av dina bilder är kontemplativa. Det är bara i landskapen som det bränner till.

GA: Men jag vill att de också skall vara kontemplativa. Man målar ju sakta och landskapet ändrar sig mycket under tiden, så känslan av evighet bör ingå. En slags puls eller upprepning av rörelserna som man kan iaktta i den s.k. verkligheten.

HF: Det är ofta upprepningar i dessa dalabilder. Det behöver inte vara dåligt, men är det inte också en rädsla för uppbrottet?

GA: En viss rädsla för uppbrottet tycker jag är befogad. Man vill inte bryta med något som man funnit. Om jag skall kunna utveckla mitt måleri så måste jag pröva mig fram och följa dess lagar. Dalälven som motiv kan jag hålla på med hur länge som helst men ändå utveckla. Rytmen och dagarna upprepar sig aldrig. Landskapet kan spegla andra landskap liksom människor kan likna varandra. Men det är ändå personligheterna som skiljer sig från varandra genom miljöns påverkan och andra faktorer, i Utopia vore alla äpplen runda som bullar. Men nu är verkligheten inte sådan. Varje människa i vår värld är unik och variationen i naturen är oändlig. Jag går djupare in i det för varje dag. Jag tror inte på hastiga uppbrott. Jag vill ha lugn och ro – meditera inför naturen.

HF: Har du några stilmässiga förbilder?

GA: Jag har hela tiden gått min egen väg utan att svika de föresatser som jag en gång hade – om man lär sig språket och glömt vad man ville säga med det - har man förlorat allt. En gång anklagades Hilding Lindkvist för att svikit sina ideal. Han svarade då att "möjligen har jag svikit andras ideal men inte mina egna."

Sommaren 1989 ledde Gunnar Allvar en målerikurs i Abisko. I inledningen till kursen sade han följande om konstnärskapet

Hur påverkas målaren känslomässigt och hur påverkas betraktaren av måleriet? Förutsättningen att vinna en likadan reaktion på en bild mellan konstnären och konstbetraktaren kan vara svår. Att måla är inte som i andra media att spela på publikens reaktioner. Den målare som friar till publiken är ofta en dålig målare. Med måleriet uttrycker denne känslor och de ger målaren nya intentioner. Spelet med färgerna påverkar målaren direkt under arbetet. Detta är vad man kan kalla inspiration.

Det naturalistiska måleriet strävar i första hand inte alltid efter likhet men förmedlar något av motivets inre sanning. Vi har här mycket att lära av våra föregångare och hur de besjälades av naturupplevelsen. Måleriet skall vara lustbetonat och utan biavsikter. Man blir inte utlärd som målare och skickligheten kan bli en tråkig upprepning. Barnet är utan beräkning och barnets måleri är oftast fräscht och levande – låt oss vara barnsliga.

En sak som jag skulle vilja bemöta är att målarkonsten skulle vara en form av idrott. Jag läste i min ungdom en recension av en känd kritiker som faktiskt skrev om en utställare att "Konstnären hävdar sig bra, men ännu har han inte nått fram till de främsta på konstens rännarbana." Det tar för en målare ett liv av intresse och uppoffrande arbete att bara något närma sig de stora mästarna. Den stora konsten tillkommer i stillhet och anspråkslöshet. En rännarbana är det inte! Konstens gudinna kan man inte våldta. Hon skänker sin ynnest bara till den som enträget uppvaktar henne. Man möter ofta klanket på den så kallade amatörismen. Jag anser att denna är en förutsättning för den konstnärliga friheten och jag tror mindre på den ofta stelbenta professionalismen. Som om den skulle vara produkten av en medfödd begåvning hos vissa personer! Jag misstror även de petimetrar som ständigt talar om den goda smaken och åberopar den. Dessa är konstens värsta fiender.

Under de stora konstepokerna, t.ex. under de flamländska 1600- och 1700-talen, fanns det ett utbrett amatörmåleri. Man kan påstå att detta var en förutsättning för de stora konstnärernas framträdande under denna tid och deras framgångar. Inom musiken har vi ett liknande förhållande. Under Wienklassisimen spelades det verkligen mycket i stugorna. Mångfalden är en förutsättning för utveckling. Konkurrentdjävulen smyger sig in bland konstnärerna och man tror sig vara enastående långt innan man är det som konstnär. När man i själva verket alltid bara är på väg.

Så här skriver några konstrecensenter och kolleger om Gunnar Allvar och hans måleri.

Ulf Linde DN. Separatutställning på Lilla Galleriet 10 jan 1957

Nu visar Allvar bilder av spanska byar, men glädjande nog fria från vita lakonismer. De små kalkade huskropparna har multiplicerades till ett oberäkneligt gyttor i den röda jorden. Hans byar väcker en nyfikenhet, de har blivit individuella. En vik av Medelhavet skickar in en blå tentakel i bilden och betonar att detta är en alldeles särskild by, vinglig på sitt vis och definitivt vid sidan om andra målares upptrampade stråk. Denna individualisering av form har för Allvars del skett med hjälp av ett ökat antal småformer som virvlar runt ganska fritt. Men intresset för det individuella har också resulterat i en i dag rätt sällsynt genre – det karaktäristiska porträttet. Allvar har gjort några verkligt originella porträtt, där anletsdragen – nu med ögon, näsa och mun – fint kompletterats med psykologiskt uttrycksfulla kroppsställningar. Iakttagelsen är känslig, ingen målning är grovt karikerande.

Torsten Bergmark DN. Separatutställning på Konstnärshuset 5 okt 1963

Gunnar Allvar framträder som en mogen och självständig målare med sin första större visning på Konstnärshuset. Hans måleri är stillsamt, lyriskt och blont och har inga direkt tillbakablickande drag. I sina landskapsbilder söker han sig gärna till vildmarkerna, men han skildrar ingenting som är våldsamt och dramatiskt. Rörelserna i landskapet är lätta och luftiga, och stämningen är gärna lätt meditativ. Det meditativa är ännu mer framträdande i porträtten, som också är karaktärsfulla på ett helt annat sätt än landskapen, som gärna blir lite vaga och obestämda. Figurbilderna är målade liksom eftertänksamt och varsamt men med ett slutresultat av stor fasthet. De lätta klangerna med blått och tegelrött som de båda polerna, frontaliteten och den torra ytan ger bilderna en viss karaktär av fresk. Gunnar Allvar har en kolorit av fina och nyanserade toner där summan inte blir vek och vag, utan mycket

särpräglad och verkningsfull. Den romantiska ton som finns i Gunnar Allvars måleri känns mycket äkta och personlig.

Torsten Bergmark DN. Separatutställning på Konstnärshuset 7 feb 1970

Broder Blå är en titel på en målning av Gunnar Allvar på hans utställning i Konstnärshuset. Det anger tonen. Blått är utställningens grundklang. Blått är en vikande färg, det osubstantiellas färg, skuggans eller luftens. Romantikens, brukar man också säga, eller längtans färg. Associationerna är många, men går i stort sett i en viss riktning.

En annan målning heter "I dag röd", en man som sitter på en bänk har glödgats av solen. Det röda finns där också i utställningen, men som det tycks bara för att det blå skall synas bättre. Och rött är en övergående färg, en tillfällig. I dag röd men i morgon och allt framgent – blå.

Gunnar Allvar målar det näraliggande, människor och natur. Och han gör det med oändligt nyanserade medel, med omsorg och med stor känslighet för sinnliga fakta. Han målar det han ser och tycker om. Men det tillfälliga och mångskiftande i allt detta förefaller ändå inte vara det väsentliga. Det är ibland som vore naturen genomskinlig eller genomträngd av en annan, mindre fast substans. Mitt i och rakt igenom det näraliggande finns de blånande avstånden, och de ger åt varje ting en extra dimension av något ovisst och opreciserat, aningen om något annat, något mera beständigt.

Olle Granat DN. Separatutställning på Galleri Doktor Glas 19 jan 1973

Ur Gunnar Allvars målningar i Doktor Glas hörs en vild och obändig låt, en folkviseton av det slag som aldrig vill tystna när brännvin och sommarljusa nätter håller spelmännen i gång. Det är ingen tillfällighet att en naken man med fela i ett dramatiskt landskap ser ut som en släkting till Ernst Josephsons strömkarl. Båda har tagits om hand av sin egen musik i en hednisk och självförvållad hänryckning.

Allvars måleri är häftigt, det liknar stänket och vattenröken kring de strida forsar han målat. Människor och volymer i landskapet lösgör sig ur färgmassorna med ljusets och skuggornas hjälp. Lokalfärgerna är sällan rena utan blandade med grått. Ljuset som silar emot en ur målningarna är grått även när man ser att solen lyst som klarast. Det finns undantag som i den stora målningen av spelmän från Bingsjö, deras blå byxben, slängande i takt med musiken, lyser i ögonen.

Det är ett måleri som gärna understryker det patetiska genom att överdriva gester och miner. Den avsedda grovheten i återgivningen kan ömsom kännas som en distansering till modellerna och ömsom som en intimitet. Det senare gäller till exempel porträtten av föräldrarna, Sådana anleten, överraskade i ett okontrollerat ögonblick, hör den expressionistiska traditionen till, och i den torde Gunnar Allvar känna sig hemma.

Det icke beställda porträttet Carl Nordenfalk 1967

Carl Nordenfalk var förste intendent vid Nationalmuseum åren 1944-1958 och dess chef åren 1958- 1969. Han höll ett företal vid en utställning med Bruno Liljefors som porträttmålare som anordnades 1948 på Gripsholms Folkhögskola. Titeln på Nordenfalks inlägg var "Det frivilliga porträttet". Han återkom i ämnet under rubriken "Fram för frivilliga porträttet" i Svenska Dagbladet 1967 i samband med utställningen "Talande porträtt" på Nationalmuseet 1966. Han skriver följande:

"Jag har länge ivrat för vad man skulle kunna kalla det frivilliga porträttet, d.v.s. porträtt som konstnären utför inte för att tjäna pengar, utan av inre behov eller spontan glädje åt uppgiften."

Han skriver avslutningsvis i sin artikel *”skulle alltså modellen personligen i långt högre grad än vad om nu är brukligt i beställningsporträtten kunna kopplas av, öppnar sig just i fråga om de stora personligheterna ett mycket vidare fält för porträttkonstens utövare. På Liljevalchs konsthall var för någon tid sedan utställt ett porträtt av Naima Wifstrand målat av Gunnar Allvar. Det gjorde ett sällsynt levande intryck, inte bara som konst utan också som personlighetsskildring. Ingen som såg det kunde ana att det tillkommit modellen helt ovetande. På detta sätt skulle helt visst många andra betydande män och kvinnor kunna förevigas av konstnärer som upplevt deras framträdande och gärning som något för dem själva fantasieggande eller betydelsefullt. Och Nationalmuseum skulle med glädje införliva de bästa av dem med Gripsholmsamlingen.”*

Gunnars mångårige vän Gösta Backlund skrev 2003 i en minnesruna i Dagen Nyheter dessa ord.

Gunnar Allvar var en naturälskande målare. Han målade sommardalarna när det var som grönast och enligt många omöjligt att måla. "Jag älskar naturen" utbrister han och döper en målning till detta; en ljusskildring i blått och grönt, ett vattenmotiv med roddare från sommarvistet vid Dalälvens strand i Stora Skedvi.

Men Gunnar Allvar hade ett målarliv före sommardalarna också. Under 50-talet reste han som Ester Lindahlsstipendiat i bland annat Grekland, och säkerligen många med mig minns hans tavlor från Hydra och Mykonos. Formfasta ljusfyllda bilder, koloristiskt tillbakahållna men liksom vibrerande och stundtals fulsnygga i utförandet. Under en period fanns även ett fjällhus i Abisko och jag har i ljust minne hans rytmiskt böljande formspråk i målningar därifrån, rytmiskt böljande som fjällbjörkar i vind.

Kanske är det ändå som porträtt- och figurmålare Gunnar Allvar blivit mest känd. Här kommer hans egensinnighet och kompromisslöshet till sin rätt. Han talade ofta i varma ordalag om tidig italiensk konst och i hans figurmålningar anas detta avstamp.

Den som besöker Gripsholms slott och Statens porträttsamling kan se hans storartade rollporträtt av Dramatenskådespelaren Naima Wifstrand. Gunnar var inte de stora gesternas målare utan han intresserade sig mera för den inre utstrålningen, något som syns i porträttet av Naima Wifstrand

Gunnar Allvar (1922-2003)

Målare, grafiker, tecknare, skulptör. Född i Enviken Dalarna, död i Stockholm. Bosatt i Stockholm sedan 1940, Sommarbostad och ateljé i Stora Skedvi 1963 – 2003.

Studier

Tekniska skolan i Stockholm 1943-1945, Otte Skölds målarskola 1945-1948.

Studieresor

Frankrike 1947, Italien 1948, Jugoslavien, Grekland, Italien 1955, Holland, Frankrike, Spanien 1956

Separatutställningar, urval

1945 Konstsrestaurangen på Sveavägen, Stockholm i Bror Ejves regi
 1951 Galleri Aesthetica, Stockholm
 1952 Modern konst i hemmiljö, Stockholm
 1957 Lilla Galleriet, Stockholm
 1959 SDS-hallen, Malmö
 1963 Konstnärshuset, Stockholm
 1966 Liljevalchs konsthall, Stockholm, ”12 separata”
 1970 Konstnärshuset, Stockholm
 1971 SKYS Galleri Konstnärscentrum Malmö
 1973 Galleri Doktor Glas, Stockholm
 1974 Konsthallen Härnösand
 1975 Galleri Doktor Glas, Stockholm
 1980 Galleri Doktor Glas, Stockholm
 1987 Konstnärshuset, Stockholm
 1954, 1962, 1968 Dalarnas museum, konsthallen

Stipendier

1955- 1956 Ester Lindahls resestipendium
 1957 Kungafonden
 1959 Kiruna stads konstnärsstipendium
 1965 Stockholms stads konstnärsstipendium
 1967 -1968 och 1974-1975 Statens stora arbetsstipendium
 1970 Landsorganisationens kulturstipendium
 1978 Konstnärsbidrag
 1979 Dalarnas konstförenings stipendium
 1987 Stiftelsen Hilda och Richard Wollerts minnesfond

Större offentliga målningar

Berwaldhallen, Stockholm
 Trygg Hansahuset, Stockholm
 Flens stadshus
 Förvaltningshusets entré Region Dalarna, Falun
 Britsarvsgården Falun
 Sollefteå nya sjukhus
 LO-huset

Representerad i

Nationalmuseum, Moderna museet, Gripsholms slott (Statens porträttsamling)
 Manillasamlingen Bonniers författarporträttsamling
 Museerna i Malmö, Karlstad, Falun, Hudiksvall, Nyköping, Katrineholm Sundsvall,
 Konsthalle Rostock etc.
 Utfört väggmålningar i Huddinge sjukhus, Landstinget Dalarnas kanslibyggnad, entréhallen,
 Falun, Flens stadshus, Sollefteå sjukhus